

Til Folketingets Socialudvalg

Hvidovre, den 13. april 2007
Sag 07/228 – Dok. 830/07 /CK

Vedrørende L 147 om betingelser for en hjælpeordning

I handicaporganisationerne har vi med glæde noteret os, at der er fremsat et lovforslag, som vil udvide muligheden for, at personer med handicap kan komme til at leve et liv med optimal mulighed for selvbestemmelse og spontanitet.

Da man i sin tid vedtog lovgivningen om den individuelle hjælpeordning besluttede Folketinget, at der skal være tre kriterier opfyldt for at en person med handicap kan få en hjælpeordning efter servicelovens § 96:

- Personen skal have et særligt behov for overvågning og personlig pleje
- Personen skal kunne administrere sin egen hjælpeordning
- Personen skal have et højt aktivitetsniveau

Det sidste kriterium har vist sig at volde problemer i forhold til den daglige administration af servicelovens § 96. Flere har fået afslag på en hjælpeordning, fordi kommunerne ikke har vurderet, at deres aktivitetsniveau er tilstrækkeligt højt. Tilsvarende har flere mistet deres hjælpeordning, fordi deres aktivitetsniveau ikke blev vurderet til at være tilstrækkeligt højt af kommunerne.

Handicaporganisationernes holdning er, at en del af disse sager er afgjort på et grundlag i strid med intentionerne bag den individuelle hjælpeordning. Hjælpeordningens formål er netop, at personer med betydelig og varigt nedsat funktionsevne kan leve så almindeligt som muligt og bl.a. deltage i aktiviteter på samme måde som andre borgere.

Lovgivningens aktivitetsbegreb har altid været et problem, blandt andet fordi det ikke er klart defineret. Det har derfor været svært for mange kommuner at håndtere dette begreb i forbindelse med ansøgninger om en individuel hjælpeordning.

Tilsvarende har det altid været et problem, at lovgivningen stiller krav om et aktivitetsniveau af en vis størrelse i forhold til personer, som har en betydelig funktionsnedsættelse med et massivt behov for hjælp i dagligdagen. Samtidig med at netop de samme personer, pga. deres betydelige funktionsnedsættelse, må forventes ikke at kunne have et aktivitetsni-

veau på tilsvarende niveau som andre. Under alle omstændigheder bør aktivitetsniveauet ses i lyset af de muligheder, deres funktionsnedsættelse giver dem.

Paradoksalt nok har vi en lovgivning, som stiller krav om et højt aktivitetsniveau, uden samtidig at definere, hvad det betyder for de personer i samfundet, som har de mest betydelige fysiske funktionsnedsættelser. Derfor vil det være ønskeligt og klogt, hvis man fjerner kravet om aktivitetsniveau i forhold til servicelovens § 96.

Det er ikke handicaporganisationernes vurdering, at denne ændring vil medføre økonomiske udgifter for samfundet som helhed, da mange af de personer, som ikke kan opnå en hjælpeordning, eller som mister den igen, fortsat modtager en relativt omfattende støtte, blot efter andre paragraffer i serviceloven, f.eks. jf. serviceloven § 95, stk. 2, eller i form af individuelle botilbud efter servicelovens § 108.

Den eneste forskel er, at de samme personer vil få øgede muligheder for et selvvalgt og spontant dagligt liv, hvis støtten kan bevilges efter servicelovens § 96.

Handicaporganisationerne håber derfor, at Folketinget vil vedtage det gode lovforslag.

Med venlig hilsen

Stig Langvad
formand